

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA OFICIALA A EPISCOPIEI ARAD

Redacția și Administrația:
ARAD, STRADA EMINESCU 18

APARE DUMINECA
Redactor: Pr. Ilarion V. Felea

ABO
Pentru 1 an oct.

Nr. 7262.1939.

ANDREI

din mila lui Dumnezeu dreptcredinciosul Episcop al eparhiei Aradului, Ienopolei și Hălmagiului, precum și al părților anexate din Banatul-Timișan.

Iubitului cler și popor din această de Dumnezeu păzită eparhie, har și pace dela Dumnezeu-Tatăl și dela Domnul nostru Iisus Hristos, iar dela Noi arhierescă binecuvântare.

Iubiții mei fii sufletești,

De astă vară, de când unele popoare s'au încăerat în apropierea hotarelor noastre, și țara noastră s'a văzut silită de a lua măsuri de pază pentru apărarea pământului strămoșesc. Noi nu râvnim la nici un petec de pământ strein, dar am rămânea pecetluiți cu rușine de istorie dacă n'am ști să apărăm țara pe care Dumnezeu ne-a dat-o.

Chemarea sub arme a bărbaților, precum și unele rechiziții ce s'au făcut, tot pentru sprijinul armatei, au lipsit pe alocurea gospodăriile noastre de brațe de lucru și au îngreunat isprăvirea la timp a lucrului de câmp. Totuși nici una din aceste greutăți nu trebuie să ne îngrijoreze. Să dăm mulțumită lui Dumnezeu că a împrăștiat norii cei negri din apropierea hotarelor țării noastre fără de a cere vre-o jertfă sângeroasă dela ostașii noștri.

Să nu uităm mai ales că armata este pavăza țării în vremuri grele, iar ostașii sunt fiii și frații noștri dragi, cari sunt gata de a-și jertfi viața pentru a ne apăra pământul, averea și viața noastră, a celor cari am rămas acasă. De aceea nici o jertfă ce ni se cere pentru armată nu este prea mare, ea neputând niciodată să se ridice la înălțimea jertfei pe care ostașii noștri sunt gata s'o aducă pentru țară.

În luna Martie din acest an poporul nostru a pus în uimire o lume întreagă prin dragostea lui de țară cu care a grăbit sub arme, atunci când cea dintâi primejdie părea că amenință hotarele noastre. Oare să fi pierit de atunci încoaci din poporul nostru acel adânc simț de datorie? Oare să nu ne mai iubim pământul strămoșesc, casa părintească, morminții părinților și a strămoșilor, biserica, limba, credința și portul strămoșesc, care toate laolaltă le cuprindem în cuvântul de „patrie” încât să cântim astăzi când ni se cer jertfe pentru păstrarea neștirbită a acestui bun, care este cel mai scump în lume? Eu nu cred să fie nici un singur Român, care chibzuind bine asupra a ceea ce înseamnă „patrie” să dorească a se scoate pe sine de sub povara greutăților, pe care cu puteri unite trebuie să le biruim.

P. C. Preoți vor ceți poporului această pastorală în proxima Duminică, în biserică, cât și afară de ea spre cea mai largă publicitate.

Să știți, iubiții mei, că toate se întâmplă după planul lui Dumnezeu. Vremurile acestea sunt vremuri de încercare a credinței noastre în Dumnezeu și a răbdării. Acel popor va ieși întreg și nebiruit din ele, care va ști răbda creștinește, cu deplină încredere în Cel de sus, care cârmuește vremurile. Neamul nostru a trecut prin vremuri mult mai grele, când a trebuit uneori să-și părăsească vatra și să se ascundă prin păduri, a trecut de multe ori prin ascuțitul sabiei, altă dată a pierit de boli molipsitoare și alte rele. Ce sunt toate încercările sufletești de acum în comparație cu acele suferințe din trecut ?

Țara noastră scumpă, nu va pieri în veci. Noi nu ne temem decât de pedeapsa lui Dumnezeu. El însă n'a intrat încă la judecată cu poporul nostru dreptcredincios. Neamul nostru românesc, care împânzește de 20 ani încoaci pământul țării cu biserici noi și renovate, se află sub scutul lui Dumnezeu cel Atotputernic. După 20 de ani de viață liberă, în țară nouă, plină de belșug și lipsită de îngrijorare, Românul primește acum cu dragă inimă cea dintâi jertfă ce i-o cere patria întregită pentru oștire. Vom da dovadă fieșterare, de încredere în : Dumnezeu, în viitorul țării și în noi înșine, știind că „cel ce va răbda până în sfârșit, acela se va mântui“ (Mat. 24, v. 13). Măsura dragostei noastre față de țară cu nimic altceva n'o putem dovedi mai bine decât cu măsura jertfei, pe care suntem gata a o aduce pentru ea.

Pentruca dorința tuturor de a face față vremurilor de încercare prin care trece țara noastră, să poată da roade bune care să fie spre binele obște, Noi orânduim următoarele :

a) *Consiliile parohiale să ia numai decât în grija lor și ajutorarea populației.*

Ca creștini suntem datori a purta sarcina unii altora, dovedind credința noastră, mai ales în aceste vremuri de încercare, prin fapte bune. Fie în colaborare cu celelalte organe ale Statului, fie chiar independent de ele, consiliul parohial se va întruni săptămânal sub prezidiul parohului, discutând și hotărînd în privința tuturor felurilor de ajutorare a semenilor din comună. Așa, se va da ajutor de obște: celor lipsiți de brațe de muncă și unelte de lucru pentru aratul și sămănatul pământului, pentruca nici un ogor să nu rămână nelucrat; iar familiilor celor concentrați la armată, să li se asigure hrana de toate zilele, făcând apel la cei ce au de unde da.

b) *Fondul milelor, ce există în fiecare parohie, să fie sporit prin noi dăruiri, fie în bani, fie prin daruri în natură, și să fie pus în acțiune.*

Poate niciodată Dumnezeu n'a cerut neamului nostru dovada vredniciei sale creștinești cum o cere acum. Mila și iubirea față de aproapele nostru au acum cel mai bun prilej de a se arăta prin fapte. Aduceți-vă aminte de cuvintele Sf. Scripturi: „Celce are bogăția lumii acesteia, și vede pre fratele său având trebuință, și își închide inima sa dinspre dânsul, cum rămâne dragostea lui Dumnezeu întru dânsul? Fiii mei să nu iubim cu cuvântul, nici cu limba; ci cu fapta și cu adevărul“. (I. Ioan 3, v. 17—18).

Implorând harul lui Dumnezeu asupra voastră și asupra tuturor celor ai voștri, rog pe părintele ceresc să scurteze zilele de încercare, trimise asupra noastră, și să ne ferească : Țara, Regele și poporul, de toată reaua întâmplare.

„Mântuește Dumnezeule poporul Tău și binecuvintează moștenirea Ta“.

Arad, la praznicul Sfântului Mare Mucenic Dimitrie, în 26 Oct. anul Domnului 1939.

Al vostru iubitor părinte sufletesc :

† ANDREI
Episcop

Duminica 22 după Rusalii.

Bogați și săraci

În Evanghelia despre bogatul nemilos și săracul Lazăr ni se arată limpede, că învățătura de credință nu poate fi despărțită de felul cum îți trăiești viața. Mântuitorul îmbracă un adevăr, o învățătură în haina unei povestiri, despre un bogat și despre un sărac. Numele bogatului nu ni l spune. Bogăția singură nu l-a învrednicit să-l fie însemnat numele în Evangheliile. Pentru a lăsa un nume, pentru a fi pomenit cu cinste măcar din partea fiilor și nepoților, îți trebuie, pe lângă altele, o vrednicie: fapte bune, izvorite dintr-o credință dreaptă. Sfântul apostol Pavel zice: Dreptul din credință va fi viu. Credința pe care o ai, te îndeamnă la aceste fapte dăuitoare de viață veșnică, la fapte pentru cari te învrednicești să fii pomenit cu dragoste. Dacă n'ai o astfel de credință, care să te îndemne la fapte, înseamnă că n'ai credință, sau, după cuvântul sfântului apostol Iacob, credința fără fapte este moartă.

Bogatul trăia în bogăția sa. Nici nu credea că mai este ceva în lume afară de bogăția lui, iar învățătura despre o altă lume i se părea ca o poveste. Își îmbracă trupul în vison, îl hrănea cu mâncări și băuturi alese. Sufletul nu și l vedea și nu credea în suflet. Era așa de firesc să și petreacă viața într'un desfășurat ospăț. Nu putea să trăiască altfel. Legea lui Moise îi era necunoscută, căci nu și-a luat osteneala s'o învețe nici din cărți, nici din auzite. Dacă ar fi cunoscut o, ar fi băgat seama, că înaintea ușii lui zăcea săracul Lazăr.

Săracul Lazăr a murit și a fost dus de îngeri în sânul lui Avram. Nu singură sărăcia l-a învrednicit să fie dus de îngeri. Sunt doar prea mulți și între săraci cari n'au altă dorință decât să îmbrace visonul și porfira și să se veselească din mâncări și băuturi alese, căci sufletele le sunt mai sărăcicioase decât zdrențele de pe trup și mai pustii decât ai bogatului. Sărăcia singură, deci, nu e chezașia mântuirii, ci felul cum îți duci sărăcia, mai ales bogăția credinței.

Este un fel de bogați, cari vor moșteni viața veșnică și aceștia sunt cei bogați în credință. Este și un fel de săraci cari nu vor intra în împărăția lui Dumnezeu, anume cei săraci în credință. Ne trebuie mai presus de toate o credință tare și vie, o credință că pentru toate cele din viața ta vei avea să răspunzi la judecata lui Dumnezeu.

Hristos Mântuitorul această învățătură ne-o dă prin Evanghelia de azi, că fiecare vom sta în fața judecării îndată după încetarea vieții pământești. Unii vom fi duși de îngeri, alții vom fi îngropați nu numai în pământ, ci mai ales în chinurile iadului. De aceea Biserica noastră ortodoxă ne învață: Fieștecare, după moarte, va ști și răsplătirea pentru faptele sale. Dar Hristos Domnul ne-a descoperit, că la a doua și înfricoșata sa venire va judeca din nou pe toți: și pe binecuvântații Tatălui și pe blestemații. Astfel, avem să stăm în fața a două judecări: îndată după încetarea vieții pământești și la sfârșitul lumii. Biserica noastră numește pe cea dintâi judecată particulară, pentru că se face fiecăruia aparte. Pe a doua o numește obștească, fiindcă atunci toți vom fi judecați împreună.

Nici la cea particulară, nici la cea obștească nu va fi deosebire între bogați și săraci. Nu bogăția și

sărăcia vor fi judecate, ci viața după felul cum ne-am trăit-o în ascultarea poruncilor lui Dumnezeu. Cât de frumos ne-o spune cântarea dela înmormântare: „Adu-mi-am aminte de proorocul ce strigă: eu sunt pământ și cenușe. Și iarăși m'am uitat în mormânturi și am văzut oase goale și am zis: Oare cine este împăratul sau ostașul, sau bogatul, sau săracul..?“ Iar altă cântare: „Vai, câtă nevoie are sufletul despărțindu-se de trup! Vai, cât lăcrămează atunci și nu este cine să-l miluiască pre dânsul!..“ Cu adevărat nici îngeri, nici oameni, decât numai el însuși cu faptele sale bune, cu viața sa frumoasă poate să-și fie de ajutor.

Învățătura aceasta nu e dela om, nu inger ne-a dat-o, ci însuși Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul nostru. Dragostea cea nemărginită a fost pricina, că ne-a dat învățătura ca aceasta. Dragostea față de noi și de sufletele noastre. Lumea întreagă, cu toate comorile din ea nu prețuiește cât prețuiește sufletul înaintea lui Dumnezeu. Pentru sufletele noastre, pentru noi, oameni și pentru a noastră mântuire a părăsit Fiul lui Dumnezeu cerurile și s'a pogorât, s'a făcut om și s'a răstignit.

S'a răstignit, ca toate sufletele să poată fi duse de îngeri în ceruri și nici un suflet să nu fie îngropat în chinurile iadului. O, și câte suflete se pierd și azi! Așa spunea Avram bogatului care-l cerea ajutorul pentru frații rămași pe pământ: „... nu vor crede nici de ar învia cineva din morți. În adevăr, Hristos a învia din morți și totuși mai sunt alăția cari nu vor să creadă. Atunci aveau pe Moise și pe prooroci, adecă învățăturile lor și nu credeau. Azi avem și vestim în Biserică învățăturile lui Moise, ale proorocilor, ale lui Hristos Mântuitorul, ale apostolilor și ale urmașilor lor și totuși sunt și bogați și săraci de nu vor nici să le audă. Bogații nu văd sărăcia și nu au milă de săraci, iar săracii pizmuiesc și dușmănesc pe cei bogați. Nu este decât o sărăcie, o pusție în sufletele tuturor: Ce ar face sufletul tău, dacă azi i s'ar cere să se despartă de trup?“

Hristos ne cere dragoste. Prin dragoste ne înfrățim cei săraci cu cei bogați, căci toți ne îmbogățim sufletele. Prin iubire bogatul va milui pe cel sărac și săracul va uita să pizmuiește.

Urmăriți cu luare aminte Evangheliile din Duminicile următoare, despre Samarineanul milostiv, despre bogatul căruia i a rodit țarina și despre tânărul bogat și veți înțelege câtă purtare de grije are Biserica lui Hristos de toate sufletele. Ea este păstrătoarea legii lui Moise și a proorocilor, a legii lui Hristos și a apostolilor. Ascultați-i învățăturile și atunci nu va mai fi bogat cu sufletul sărac, nici sărac cu sufletul puslăit. Dragostea lui Hristos va îmbogăți sufletele tuturor, ca toate sufletele să fie duse de îngeri în ceruri.

Prot F. Codreanu.

Probleme canonice

Netrăirea vieții creștine

„Dacă vreun episcop, sau presbiter, sau diacon, sau din cei ce se numără în cler, sau laic, ar lipsi de la Biserica sa mai mult, fără absolută nevoie sau greutate, stând în oraș și nu s'ar duce cu credincioșii la

Biserica în trei zile de Duminică din trei săptămâni ; de va fi cleric să se caterisească, iar de va fi laic să se *afurisească* și să se depărteze dela cuminecare.¹

Cititor creștin a rândurilor de față, de câte ori, nu și-a fost dat să îl delictent împotriva canonului acesta, care, așa de categoric, prevede pedepse pentru toți acela care și-au uitat de Casa Domnului ; de cercetarea Ei.

Sau, mător să îi la vreo discuție asupra cercetării Bisericii ; de câte ori nu și-a fost dat să auzi, oameni cari necercetând Dumnezeiasca Casă nu numai că nu simțesc părere de rău, dar se mândresc cu aceasta : „Biserica pentru popi” ; „să se roage preoții”, căci asta le este meseria”, sunt cuvinte cari, pentru zilele noastre, nu este greu să le auzim.

Desigur, oridecâteori, ne este dat să auzim aceste, sufletul ni se întristează, și, fără vrere ne întrebăm, dacă acesta este rezultatul sacrificiului de pe Golgota ; dacă pentru asfel de oameni, ce sunt botezați într'un nume sfânt, a trebuit o jertfă mai presus de om.

Dar totuși, ar mai fi mângăere, dacă starea aceasta n'ar fi generală ; dacă n'ar fi decât excepție. Adevărul însă este altul. Trist, dar așa este.

...Duminică, 17 Septembrie a. c. orele 9¹/₂ a. m. Lume multă în tramvai. Neobișnuit de multă. În sufletul meu o bucurie ; mă gândeam, iată, în vremuri de restriște, lumea își aduce mai mult aminte de Dumnezeu. Biserica o cercetează mai mulți.

Dar, această mulțime, după sgomofu cu care discută nu pare a fi în drum bun. Și, fără să vreau caut să fiu spectator auditiv, la discuțiile lor. Creștinii români, în timp ce pe altarele bisericilor se pregătea aducerea Jertfel, se duceau în altă parte : la arenă. Discuțiile lor, în afară de anumite epitet, cam departe de a cadra cu numele de creștin, se reduceau la anumite pronosticuri asupra matchului. Ba mai mult, din partea anumitor conducători, primeau sfatul cum să-și reducă la „inactivitate” adversarul.

Durerea mi-a fost mai mare când am aflat, că sunt meseriași, toți români, dela Instituția C.F.R. și privindu-l îmbrăcați în costumele lor decoltate (echipași pentru match), în revista sufletului meu s'au perindat moșii și strămoșii acestor tânări, cari, în alte vremi, de mult, dar cam pe la aceleași ceasuri, îmbrăcați în haină de sărbătoare se duceau la Sfânta Biserică aducând rugă de mulțămintă și cerere. Și m'am gândit : cine oare este vinovatul ? Tânărul care desigur a și uitat să se închine, ori societatea în care trăește ?

Am conclus : vinovați sunt aceia cărora Dumnezeu le-a încredințat conducerea turmei.

Da ! Conducătorii Bisericii, trebuie săși respecte tot ceiace Scriptura și canoanele prevăd.

Ațunci când conducătorii politici nu voiesc sau n'au spirit de primăverie pentru adevărurile divine, Ei, conducătorii Bisericii, trebuie să uzeze de dreptul conferit : îndepărtarea din sânul Bisericii lui Hristos, a tuturor acelora cari prin trăirea vieții lor se fac nevrednici de Ea. Pufniți, dar buni să fi crezul tuturor.

Credință în vorbă și faptă, să fie călăuză fiecărui creștin ortodox-român. Altfel calcăm Scriptura și nesocotim canoanele.

Prof. Gh. Coman

¹ Canonul 80 Sinod VI. Canoanele 11,12 Sinod Sardica

Cărțile sfintei Scripturi sunt inspirate de Dumnezeu

Mai bine de trei ani în șir și-a predicat Mântuitorul învățăturile Sale, însoțindu-le de fapte minunate, cari întrec puterile unui simplu om. N'a scris nimic, nici El, nici ai Săi. Totuși învățăturile n'au pierit. Ele au rămas ca o tradiție, ce se răspândea și se continua dela om la om. Abia după moartea și înălțarea la cer a Mântuitorului, unii din ucenicii Lui și niște învățăceji de ai acestora, precum și doi din așa ziii „frați ai Domnului”, au pus pe hârtie o parte din viața, activitatea și învățăturile sfinte ale Mântuitorului, în scrierile (27 la număr) cari azi alcătuiesc, la un loc, Sf. Scriptură a Testamentului Nou. Toate aceste scrieri însă, au fost mai mult de ocazie, adică au fost cerute de anumite împrejurări și eu avut la bază un anumit motiv local și potrivit timpului în care s'au scris. Cu alte cuvinte, ele nu s'au scris pentru noi cei de azi, ci fiecare în parte a fost destinată unui anumit cerc de cititori, destul de restrâns, și numai pentru ei. Aceasta se vede limpede mai ales în epistole, cari fiecare e adresată unui grup aparte de cititori : Romani, Corinteni, Galateni, Tit, Timotei etc.

E adevărat că noi suntem în fericele situație de a le avea azi la îndemână toate aceste sfinte scrieri și că, deși nu sunt scrise direct pentru noi, ni se potrivește atât de minunat. Ele sunt și pentru noi, ca și pentru cei cărora au fost adresate, un neprețuit tezaur. Dacă ele ni s'au păstrat până azi, se datosează tot tradiției sfinte în care au prins întâiu putere — cum vom vedea. Asta pentru cei ce izbesc cu piciorul în Sf. Tradiție.

Aici deocamdată, principalul este să constatăm, că din comoara urlașă de învățături ale Mântuitorului, clădită prin predica Sa orală în decurs de mai bine de trei ani, s'a fixat în scris numai o mică parte, după trebuințele urgente ale adresaților, iar restul a rămas în grai viu, în tradiție. E adevărat, că și aceste învățături au fost scrise, dar mult mai târziu și formează ceea ce numim Sf. Tradiție.

Așadar și Sf. Scriptură și Sf. Tradiție cuprind aceleași învățături, ale aceluiași învățător ; și una și alta s'au scris după moartea Mântuitorului, cu deosebire că una s'a scris mai devreme, alta mai târziu. Ambele sunt, ca atare, de egală valoare.

Există însă și o deosebire între Sf. Scriptură și Sf. Tradiție și anume : prima e scrisă sub înrâurirea Sfântului Duh, iar a doua nu.

Inrâurirea aceasta, sau Inspirațiunea divină, c m se numește ea, însemnează cea înrâurire dumnezeiască, prin care se face : o luminare a minții celui inspirat pentru o cunoaștere mai adâncă ; o oțelire a voinței de a scrie ; o comunicare de anumite cunoștințe noi ; o ferire de rătăcirii ; un îndemn de a scrie cele știute sau cele ce l s'a comunicat. Iată prin urmare din câte elemente este formată noțiunea de inspirațiune divină. Autorul ei e Duhul Sfânt, care deși lucrează în acest mod în cei inspirați, totuși nu le distruge individualitatea sau libertatea lor, ceea ce se vede din particularitățile de stil ale fiecărei cărți sfinte.

Am spus, că scrierile Sfintei Scripturi sunt inspirate, pe când cele ale Sf. Tradiții nu sunt. Acestea din urmă fiind scrise mult mai târziu, de către oameni cari n'au prins timpurile apostolice, e ușor de înțeles că

în ele s'au putut strecura anumite greșeli sau abateri, ceea ce însă la cele dintâi e cu neputință.

Într'adevăr cuprinsul scrierilor sfinte ale T. N. este întreg veritabil, fiindcă la fixarea lui în scris autorii sfinți s'au bucurat de inspirațiunea divină, adică de asistența Sfântului Duh, în înțelesul pe care l-am văzut mai sus. Aceasta însă se poate afirma numai despre manuscrisele originale (autograte) ale autorilor sfinți. Dar acestea s'au pierdut de mult, nu pentru că n'ar fi fost destul de îngrijite și păstrate de adresați, ci pentru că fiind adresate la comunități diferite ele s'au răslețit de oaltă și în al doilea rând, materialul pe care au fost scrise n'a putut să reziste vreme îndelungată, la o întrebuințare atât de deasă. Despre multiplicarea scrierilor sfinte și posibilitatea de a se fi strecurat în ele mai târziu anumite greșeli, vom vorbi într'un articol viitor, fiindcă în cel prezent nu putem să omitem dovezile biblice despre inspirația divină, de care fu vorba, în legătură cu scrierea cărților sfinte.

Înainte de toate însuși cuprinsul cărților sfinte în general este atât de sublim, încât n'a putut fi un produs al unei, sau unor minți de oameni simpli și mai ales fără învățătură multă, cum e cazul la autorii sfinți. Tot Testamentul Nou cuprinde învățătură dumnezeiești ale Mântuitorului Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Cuvintele și învățăturile Mântuitorului nu puteau să nu fie inspirate de Duhul Sfânt, pentru că era de aceeași înjă cu El.

În stintele cărți însă se arată și direct caracterul lor de cărți al căror cuprins este inspirat de Duhul Sfânt. Așa la Mt. 10¹⁹⁻²⁰ Mântuitorul pune în vedere apostolilor Săi că le va trimite pe Duhul Sfânt pentru a-i înzestra cu putere și înțelepciune și sfirțanie zicând: „*Iar când vă vor da pe voi în mâna lor, nu vă îngrijiți cum, sau ce veți vorbi, căci se va da vouă în ora aceea, ce să vorbiți; fiindcă nu voi sunteți cari vorbiți, ci Duhul Tatălui vostru este care grăește întru voi*”. (Vezi și Mc. 13¹¹; Lc. 12¹¹ s.) Și în alt loc (Lc. 21¹⁴⁻¹⁵): „*Puneți deci în inimile voastre, să nu cugetați de mai nainte cum să vă apărați. Căci eu vă voiu da vouă gură și înțelepciune, că reia nu vor putea să stea împotrivă, sau să răs-pundă toți potrivnicii voștri*”. Lc. Ioan 14¹⁶⁻¹⁸: „*Iar eu voiu ruga pe Tatăl și vă va da alt Mângăetor, ca să fie puterea cu voi: Duhul Adevărului, pe care lumea nu poate să-l primească, pentru că nu-l vede, nici nu-l știe, ci voi îl cunoașteți, căci rămâne la voi și va fi întru voi. Nu vă voiu lăsa singuri*”. Și mai departe (Ioan 14²⁶): „*Dar Mângăetorul, Duhul cel Sfânt, pe care l va trimite Tatăl întru numele meu, acela vă va învăța pe voi toate și vă va aduce aminte despre toate cele ce v'am spus*”. Iar la Ioan 15²⁶: „*Când va veni Mângăetorul, pe care eu îl voiu trimite vouă dela Tatăl, Duhul Adevărului, carele dela Tatăl precede, acela va mărturisi pentru mine*”. Și în sfârșit, la Ioan 16¹²⁻¹³: „*Încă multe am a zice vouă, dar acum nu puteți să le purtați. Ci când va veni acela, Duhul Adevărului, vă va învăța pe voi tot adevărul*”.

Cu un cuvânt: Mântuitorul a promis apostolilor asistența Duhului Sfânt. Această promisiune și a implinit-o la 50 de zile după învierea Sa (F. A. 2¹ ss). Este dela sine înțeles, că dacă acest ajutor sau înrăurire a Sfântului Duh i-a ajutat pe apostoli la predicarea verbală, i-a ajutat și la predicarea în scris. Căci predicarea verbală și cea în scris erau două forme ale aceleiași predicări. Predicarea în scris era

numai o continuare și o întregire a predicii orale; încolo nu se deosebea cu nimic de celălalt fel de a predica. Ea nu putea fi așadar lipsită de inspirația Sfântului Duh, cum n'a fost nici cealaltă.

Sf. apostol Petru zice despre scrierile sf. apostol Pavel, că sunt scrise „după înțelepciunea dată lui” — de sus (2 Petru 3¹⁵). Pavel a scris mai multe epistole (14) și a predicat mult. Pentru a da cuvântului său o mai mare autoritate, scrie Corintenilor, în urma unor îndrumări ce le dă: „*Socot că și eu am Duhul lui Dumnezeu*” (1 Cor. 7⁴⁰) Iar lui Timotei îi scrie că „*toată Scriptura e insuflată de Dumnezeu*” (2 Tim. 3¹⁶)

Am mai putea cita și alte locuri, dar socotim că pot fi și cele de mai sus destule.

S'a zis de multe ori — și e un adevăr — că nu e oportun să aperi o chestiune care n'are nevoie de apărare câtă vreme n'o tângădueste nimeni. Caracterul inspirat al sfintelor cărți e recunoscut nu numai de toți enoriașii, ci chiar și de sectari. Totuși noi facem aici o repetare sau reimperspătare a unor chestiuni deja învățate — și nu atât pentru alții, cât mai ales pentru noi. Deci nu pentru folosul argumentelor, ci pentru folosul repețirii.

P. D.

Disciplina clerului

Raportul dintre organele superioare și cler. — După arhimandritul Paladie —

Un vapor, care are să treacă prin mai multe obstacole în calea sa, ajunge cu bine la destinație, numai dacă e înzestrat și provăzut cu mijloacele tehnice necesare: să aibă în frunte un căpitan iscusit și mărinari disciplinați, cari, la primul semn al Căpitanului, sunt gata să execute ordinele lui chiar și cu prețul vieții lor.

Biserica noastră e deasemenea o corabie, corabia lui Hristos, care plutește pe marea furtunoasă a vieții plină de tot felul de obstacole.

Ca să ajungă și să învingă toate greutățile din calea sa, Biserica trebuie să fie deasemenea înzestrată cu toate mijloacele necesare spre acest scop, iar ordinele și dispozițiile organelor superioare ale Bisericii ar trebui să fie niște legi indiscutabile. Iar preoșimea întreagă — fiecare la locul său — ar trebui să fie ca și mărinarii devotați, pururea atenți la comandă și gata a-și îndeplini chemarea, nu din frică, ci din conștiință.

Și cum ar trebui să se manifeste atitudinea preoșimii la toate inițiativele și dispozițiile organelor superioare?

În primul rând prin sprijinul moral, adică prin înțelegerea perfectă a măsurilor luate, prin o atitudine serioasă și demnă, prin executarea exactă, chiar dacă se va cere dela noi și jertfe materiale, înduplecând prin exemplul nostru și pe păstorii pentru jertfa aceasta.

Organismul administrativ al Bisericii constă din o mulțime de parohii. Și dacă viața fiecărei parohii se bazează pe bunăstare morală și materială, atunci e evident că întreaga Biserică înflorește și progresează prin parohii.

Multe greutăți s'au abătut asupra parohiilor noastre. Lățirea teoriilor materialiste, cari stau în con-

trazicere cu învățăturile Bisericii noastre, creiază o mulțime de inconveniente și amărăciuni în viața pastorală.

Fiecare parohie reprezintă un câmp vast de activitate în domeniul pastoral, economic, cultural. Viața bisericească a parohiei este o scară spre Impărăția Cerului. Pregătirea cugetului, sentimentului și voinței parohienilor spre acest scop se face în parohie.

Totul ce trăiește pe pământ se supune legilor pământești ale vieții. Deci nici existența celor sfinte, — cum este Biserica lui Hristos — nu e scutită de povara legilor materiale ale lumii acesteia. Chiar Sf. Apostoll, însoțind pe Dumnezeuescul lor învățător, care a prefăcut apa în vin și a înmulțit pâinea, au purtat cu ei o pungă, în care strângeau dela cei milostivi necesarul pentru existența lor și a Domnului. Aici se manifesta legea materială a vieții, dar tot aici se naștea și sentimentul înalt al iubirii, milei și al jertfei în inelele acelora, cărora li s'a vestit despre aceste virtuți. Dar omul acela care a purtat pungă, s'a infectat de duhul materialismului, de egoism, etc. I-a părut rău de mireasma cu care a fost uns Mântuitorul și a căzut ca trădător. Ne fiind credincios în puține, a rămas tot necredincios și în mare.

Dacă nu ne putem lega absolut de viața pământescă în întregime ei, cu atât mai puțin e permis să fim prizonieri față de bunurile ei singuratice, mai ales în cele materiale.

Fiecare parohie singuratică nu poate aranja toate nevoile sale în particular, ci adeseori ele se normalizează numai pe calea legislativă, ceea ce se poate face numai prin organele superioare bisericești. Astfel de măsuri pot fi intensificate și mai bine orânduite prin solidaritate și unire a întregului cler și popor. De acela fiecare inițiativă a organelor superioare trebuie să fie salutată ca binevenită și se cuvine ca fiecare parohie să depună maximum de jertfe — fie materiale, fie de altă natură — pentru realizarea măsurilor preconcepte de organele superioare bisericești.

Și acest lucru e posibil prin unirea tuturor fiilor Bisericii, când nu numai fiecare preot, ci și fiecare credincios își va da seamă de necesitatea absolută a executării măsurilor și dispozițiilor organelor superioare bisericești.

Al doilea factor de o importanță covârșitoare pentru înflorirea Bisericii este stadiul cultural nu numai al clerului, ci și al credincioșilor. Aici conducătorii Bisericii cu sprijinul absolut al tuturor, pot dobândi mai ușor dela guvernul țării măsurile necesare pentru remedierea defectelor existente. Dala numărul preoților luminați și credincioși, cu sentimentul religios activ, atarnă succesul întăririi și dezvoltării vieții bisericești.

În zilele noastre nu putem să trăim și să cugetăm izolat, ca o castă, pentru că în jurul nostru viața cu pași gigantic merge tot înainte. Dacă noi preoțimea nu vom ști să fim pas cu viața, atunci situația noastră ar deveni — cu siguranță — vrednică de plâns.

Preotul singuratic, închis în granițele parohiei sale, sau desbinat, nici într-o direcție constructivă a vieții bisericești, fără sprijin reciproc, fără colaborarea strânsă și fără devotament față de conducătorii săi, nu poate face mult.

Dacă fiecare inițiativă a căpeteniilor bisericești trebuie să o considerăm ca a noastră a tuturor și din

tot sufletul, cu puteri unite să punem umărul pentru realizarea ei, știind că această inițiativă servește la înflorirea și mărirea Bisericii întregi.

Pr. A. C.

Nimicuri mari

Cum are să se prezinte creștinul adevărat în și afară de casă, ni-o spune scriitorul german O. Funcke, clar și la înțeles pentru toată lumea. El zice: felul cum privești pe deaproapele, cum îl saluți (d. ex pe factorul postal, pe servitorul care îți deschide, etc.), felul cum participi la bucuria și durerea deaproapelui, felul cum îți poți sufletul pentru lucrul lui, bunovoința cu care privești muștrările lui, felul cum primești cu bucurie micile lui servicii, — chiar dacă te vor costa bani, timp și comoditate, arta cu care știi să te arăți adevăratul om al păcii, înlăturând divergențele; toate aceste cari fie în tot locul și zilnic îți sunt posibile, te dovedesc pe tine a fi cu adevărat un fiu al „luminii“.

Nici un bărbat nu poate da înainte, dacă soția nu-i stă întru ajutor; ba rezultatul va fi și mai dezastuos, dacă ea activează contra. Dacă soția nu este în stare să facă o față plăcută bărbatului, care se întoarce cu trupul trudit și frânt din lupta vieții, atunci în loc de ușurare ea îi atarnă și mai grele obezii mișcărilor lui. Câte neplăceri nu înlămpină bărbatul în viață, în lupta pentru existență?! Dacă soția lui îi primește cu fața liniștită și fruntea senină, atunci el știe unde să se reîntoarcă să-și odihnească truda și să-și înseneze sufletul abătut. Dacă nu găsește însă nici în căminul său primire prietenoasă, atunci este el ca și un învins și ușor poate apuca spre slănga cozând în desnădejde și în robia palimilor nimicitoare. Doamne! câte femei sunt vinovate, dacă bărbatul este bețiv și rob al jocurilor de hazard?!

„Softo! Închide ușa, nu pot suporta scârțâitul ei. Unge odată ușorii și cearcă și la celelalte uși! Nu înțeleg de ce trebuie să îți spună omul totul?!“ — Cu vorbele acele își muștră „doamna“ servitoarea care tocmai intrase în cameră cu o tavă cu dulceață și cafelețe și le așeză înaintea oaspei, ce ședea pe un fotel Servitoarea indignată, că i-se fac observațiuni înaintea unui străin, murmură, ceea ce ar face pe doamna să-i aplice „constituția“, dacă nu ar fi oaspele de față.

Abia părăsește camera și „doamna“ izbucnește: „E groaznic cu servitorimea de azi. Ași alunga-o imediat, dacă nu m'ași teme că voi da peste una și mai și! Într-o lună am schimbat cinci și tot de mai rele am dat. Nu știu unde vom ajunge cu sicăloasele astea“.

„Sfatul meu dragă prietenă, — zice oaspele, — este să întrebunțezi alte mijloace față de ele“. „Și cari sunt acele mijloace?“ întrebă doamna: „Cred că nu ar strica să-ți ungi și tu puțin vorbele“ răspunde oaspele. „Cum să înțeleg?“ întrebă doamna mirată, dar în momentul acela deveni perplexă, căci a înțeles vorbele oaspei și îl întrebă: „dacă crezi că mă pot asemăna cu ușa, care scârțâie, cum să mă ungi?“

„Foarte ușor“ — a fost răspunsul „Unge tonul fiecărui cuvânt ce-l pronunți către servitoare cu undelemnul iubirii și al blândeții și atunci vei vedea, că

mijlocul acesta ajută tot atât de mult, ca undelemnul la ușă”.

Săfta a rămas încă ani dearândul la doamna, care devenise din ce în ce mai mulțumită cu ea. Undelemnul iubirii și al blândeței și-a avut efectul căutat și așteptat

*

Despre înțeleptul șeic Omar ben Nahib se povestește, că întruna din zile vine la dânsul nepotul său Hassan, care l-se plânge că viața lui familiară a ajuns să fie direct dezastroasă. Copiii nu-l ascultă și casa a ajuns adevărată vraște.

„Aceasta am observat o eu de mult” îi răspunde bătrânul foarte serios. „De azi încolo însă s'a terminat” continuă nepotul. „Și ce vei face?” îl întreabă înțeleptul. „Tocmai de aceea am venit la tine, ca să îți aduc la cunoștință, că pe primul meu născut îl voi trimite la fiul tău, ca acolo să învețe supunere; ceilalți mai mici vor rămânea cu mine și vor avea să simtă rigoarea părintească; încât privește pe fiica mea cred, că tu înțeleptule șeic, o vei desmetici orătându-l care este datoria ei adevărată”.

Bătrânul îl privi lung cu ochii lui clari și înțelepți și îi zise plin de iubire, dar cu toată seriozitatea: dar tu însuși Hassan? Nepotul l'a înțeles, își plecă capul și s'a îndepărtat. În familia lui însă din momentul acela s'au schimbat repede toate, fără ca să fie silit să recurgă la mijloacele stricte ale educației.

Oare povestea lui Hassan, nu este un exemplu pentru atâtea și atâtea familii? Unii părinți se plâng că copiii lor sunt foarte neascultători, hazmanale și nu-și fac datoria. Oare sunt numai copiii de vină?

Te plângi creștine, că relațiunile familiare sunt proaste? Dar tu cum stai? Gândește-te că Hristos a murit pentru noi toți; noi creștinii trăim nu numai pentru noi înșine, ci și pentru Acela, care a suferit, a murit și a înviat pentru noi. Cugelul acesta trebuie să-ți pătrundă în suflet și să le stăpânească. Când nu-ți reușește ceva, nu căuta cauza în alții, ci examinează-ți sufletul tău propriu, oare nu cumva în el se află toată vina?!

prof. G. Popoviciu

Text Biblic

Faceți îndată ce aveți de făcut

„Răscumpărați vremea, că zilele rele sunt” (Efes 5.16).

Copii, o vorbă din bătrâni zice că, ce poți face azi, nu lăsa pe mâine. Și într'adevăr, o faptă lăsată de azi pe mâine, este lucru neisprăvit, neîmplinit. O lecție, pe care n'o înveți decuseară, ci o amânt pe mânezi dimineață, este lecție nepregătită.

De aceea Sf. Pavel ne îndeamnă să răscumpărăm vremea. Ce vrasăzică asta: a răscumpăra vremea? Apol, o zi în care tu străjerule, n'ai făcut nici o faptă bună e zi pierdută. Pe când dacă tu cauți să faci în fiecare zi, la timp, câte-un bine sau chiar numai datorită la de străjer și școlar, atunci se chiamă că ai răscumpărat vremea. Viața îi-a dat-o bunul Dumnezeu s'o umpli cu fapte pe care nu le amâni după o zi pe alta. Amânarea nu e bună, căci nu știm câte zile avem.

Prințul Louis Napoleon, fiul împăratului Napoleon III avea acest obicei nenorocit, că amâna, de mic copil, întotdeauna, lucrurile ce trebuia să le facă îndată. Era trimis să se culce? „Mai lasă mă 10 minute” răspundea el mamei sale. Trebuia să se scoale? „Peste 10 minute”, se ruga el, acoperindu-se din nou cu pălura. Avea un lucru grabnic de făcut? Il amâna cu 10 minute. Când se făcu mare, fiind în luptă cu dușmanii, într'o zi descălecăse de pe cal, să se odihnească o clipă. Olișterul care-l înlovărășea, temându-se de primejdie, îl sfătui să urce pe cal și să plece. Prințul îi spuse să mai stea încă 10 minute. În vremea asta vrășmașul înainta, și prințul se pomeni lovit în piept de un glonte. Acele 10 minute de întârziere, de amânare, l-au fost peirea lui.

Vă întreb acum, copii, la ce e bună amânarea? Și voi sunteți într'un războiu necontenti, cu tot ce e rău. Căci străjerul este un soldat mic, care face îndată ce are de făcut, dacă nu vrea să fie învins. Deci răscumpărați vremea, că zilele rele sunt, iar

Cine lasă de azi pe mâine,
n'are niciodată pâine.

Presviter B.

Cărți și Reviste

P. C. S. Părintele Prof. Ilarion V. Felea, redactorul nostru și-a tipărit de curând teza de doctorat în Teologie. E un studiu monumental, în legătură cu sf. Taină a Mărturisirii. Vom reveni.

Cronica Romanului. Revista Clerului eparhial. Roman, No. 9. Septemvrie a. c.

Și de astădată, ca totdeauna, revista se prezintă în excelente condițiuni tehnice și cu un cuprins variat și bine pus la punct. Merită toată atențiunea îndeosebi articolele: Părăsirea lui Hristos (pr. A. C. Cosma); Serviciul Social (pr. C. Platon) și Contribuțiunile la combaterea primatului papal (pr. Th. Lăzescu). Pe lângă articolele amintite, revista mai cuprinde și diferite recenzii precum și cronici interne și externe.

Seriozitatea și valoarea revistei este de mult verificată.

Ingerul. Revistă bisericească a Clerului din Eparhia Buzăului, No. 8-9 (August-Septemvrie) a. c.

Cuprinde articole de actualitate, semnate de autori dibaci și competenți în mănuirea condeiului. Așa de pildă: *Pr. Dr. Olimp Căciulă* semnează un articol-studiu despre jerfa Euharistică, scris cu multă pricepere și cunoștință în această materie. Mai menționăm și valoroasele articole: *Biserica și Străjeria* de Pr. P. C. Petrescu; *Sectanții și Sf. Scriptură* de Pr. I. Păcuraru, etc. Cronici, recenzii, știri.

Revista merită toată atențiunea.

Lucafărul. Revista regiunii bănățene a „Astrei”. Timișoara. No. 7-9 (Iulie-Septemvrie) a. c.

Semnează articole: Sabin Evișianu, Constantin Rudneanu, Nic. Tomiciu, Anatole Chircev. Poezii de Volbură Poiană Năsturaș, Gr. Bugariu.—Cronică. Note. Oficiale.

Revista apare și în condițiuni tehnice excelente. O recomandăm călduros tuturor cititorilor noștri.

P. D.

Informațiuni

Sfântul Sinod în ședințele sale din 18, 19 și 20 Octombrie, a c. sub președinția I. P. S. S. Părintelui Patriarh Nicodim, și în prezența Dnui Dr. N. Zigre, ministrul cultelor, a adus hotărâri importante. Astfel după ce s'a luat în discuție proiectul de lege prezentat de dl. ministru Dr. N. Zigre pentru înființarea mitropoliei Olteniei și Severinului și pentru înființarea unei episcopii la Timișoara pe data de 1 Noembrie a c. s'a stabilit ca mitropolia Olteniei să aibă ca sufragana episcopia Argesului; iar biserica episcopală dela Curtea de Argeș va rămâne criplă regală. Episcopia Râmnicului se desființează.

S'a discutat apoi pe larg chestiunea învățământului teologic, făcându-se diferite propuneri în legătură cu organizarea școlilor teologice și pregătirea viitorilor preoți. În acest scop s'a desemnat o comisie compusă din P. P. S. S. L. L. Episcopii: Andrei al Aradului, Tit al Hotinului, Nicolae al Clujului, Nicolae al Oradiei și Irineu al Râmnicului, care să cerceteze această problemă și să facă la viitoarele ședințe propuneri concrete în legătură ea.

Nădăjduim că de astădată chestiunea învățământului teologic, în deosebi aceea a Academiiilor teologice va fi scoasă din echivoc și deplin pusă la punct.

Sfințire de biserică. Duminecă, 22 I. c. a avut loc actul solemn al sfințirii bisericii renovate din parohia Sâncolaul-mic, săvârșită de către P. Sf. Sa Păr. Episcop Andrei.

Actul sfințirii, ne mai văzut de cel mai mulți dintre enoriași, a făcut o impresie adâncă iar cuvântarea P. Sf. Sale despre fericirea adevărată, care stă în credința în Dumnezeu și în faptele bune, — a fost o adevărată revelație.

Au cântat: corul fetelor oarbe de sub conducerea păr. V. Lugojan și corul mixt din Aradul-nou. Aceentele duioase din cuvântarea P. Sf. Sale la adresa fetelor, fără lumina trupului, a fost pentru ele cea mai prețioasă răsplată.

Universitatea din București și-a făcut inaugurarea festivă a anului universitar 1939/40. Miercuri 18 Octombrie a. c. Serviciul divin al Chemării Duhului Sfânt a fost oficiat de P. S. S. Părintele episcop Emilian Antal cu un sobor de preoți. La deschidere I. P. S. S. Părintele Patriarh Nicodim a ținut o frumoasă și înțeleaptă cuvântare, pe care o vom publica într'un număr viitor.

Studentești. În ziua de 18 Octombrie a. c. a avut loc, la Academia teologică din localitate ședința de constituire a comitetului Societății de lectură „Episcopul Grigorie” a studenților teologi. Ședința s'a ținut la orele 16, sub președinția P. C. Sale Dr. Nicolae Popoviciu, rectorul Academiei, care în calitate de președinte de onoare conduce lucrările pentru constituirea Comitetului.

Cu unanimitate de voturi sunt aleși următorii: Președinte: Ioan Ageu, an IV, vicepreședinte: Aurel Moise, an III, secretar general: Gheorghe Belei, an IV, secretar de ședință: Ioan Crișan, an III, Bibliotecari: Florian Coraș, an III, Vasile Guzu, an II și Ioan Ivan an I. Casier: Alexandru Bălașiu, an III. Controlori: Ioan Dulcu, an IV, Nicolae Nedelcu, an II și Petru Lipovan an I. Comisia literară: Ioan Brânzașiu, an IV, Ioan Triponescu, an III, și Petru Sfetcă an I.

Ședința de constituire se încheie prin frumoasa cuvântare a Părintelui Rector, în care P. C. Sa da îndemnuri și prețioase sugestii, în vederea activității ce va trebui s'o desfășoare studenții teologi în cadrele Societății de lectură, în anul acesta. P. D.

Mulțumită

Pentru renovarea și transformarea Căminului Cultural, „Pr. Sava Secuîn” din comuna Fiscuț, primăria comunei prin largă înțelegere a notarului ei dl. Aurel Magheru, a dat frumoasa sumă de Lei 50.000. Din această sumă Căminul va fi înzestrat, cu un aparat de radio.

Frumoasa dănie satisface o necesitate mult simțită pentru care mulțumește donatorilor.

Pr. Teodor Șchlopu,
președinte.

N. 7168—1939.

Comunicat

Ministerul Finanțelor, Direcțiunea Contribuțiilor Directe, cu adresa Nr. 307.526—1939, la cererea Consiliului Eparhial de a se scuti venitul stolar de impozite, comunică că nu se poate acorda scutire generală de impozit preoților pentru venitul din epifrahit, ci Ministerul va examina, din caz în caz, pe baza cererilor ce i-se vor adresa, situația acestor impuneri.

Consiliul Eparhial.

Cărți noi apărute și bune pentru bibliotecile parohiale, de vânzare la Librăria Diecezană:

Protopop A. Nanu: În lumina harului (istorisirii sfinte utilizabile ca lecturi pentru edificare și ca material pt. predici). Lei 25.

Pr. Dr. Gh. Il Ghia: Pâinea vieții, (texte biblice) aplicate pt. „Straja Țării”. Lei 25

Prof. Dr. N. Cotos: Teologia Fundamentală. Lei 25.

Prof. V. Lotchiță: Doctrina sfântului Ioan Damaschin despre Maica Preacurată. Lei 40.

Prof. V. Lotchiță: Patriarhul Miron. Lei 10.

„ „ „ Perihoreza în dogmatică. Lei 15.

Diacon Dr. Gr. T. Marcu: Saul din Tars. Lei 50.

Pr. I. V. Vasilescu: Sărbătorile la creștinii ortodoksi

Pr. Dr. L. Șton: Mirenii în biserică (studiu canonic istoric) Lei 320.

Biblioteca Tineretului Creștin.

No. 1. — Primăvara vieții. No. 2 — Spre zările fericirii. No. 3 — Puterea rugăciunii) exemplarul Lei 10.

Octavian Lipovan: Hora străjerilor (aranjată pe note pt. cor. mixt.) Lei 15.

Dr. P. Rezuș: Tradiția dogmatică ortodoxă Lei 150.